

Sygn. akt VIII C 1523/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko B. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1523/19

UZASADNIENIE

W dniu 20 sierpnia 2019 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej B. G. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.324,37 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od kwoty 2.145,01 zł od dnia 21 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 179,36 zł od dnia 21 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozewm wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 14 maja 2018 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy pożyczki gotówkowej nr (...). Udzielona pożyczka miała być spłacona do dnia 13 czerwca 2018 roku. Pożyczkobiorca nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, na skutek czego niespłacona kwota wraz z odsetkami umownymi stała się wymagalna. Następnie na mocy umowy cesji powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki.

(pozew w e.p.u. k. 4-6)

W dniu 1 października 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu, który utracił moc w następstwie skutecznie wniesionego przez pozwaną sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana B. G. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu podniosła zarzut nieudowodnienia istnienia oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozewm, nadto wskazała, że powód nie wykazał skutecznego nabycia dochodzonej wierzytelności od pierwotnego wierzyciela oraz zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom pozwu.

(nakaz zapłaty k. 7, sprzeciw k. 8-9, postanowienie k. 13v)

Po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Na rozprawie w dniu 30 września 2020 roku nikt się nie stawił – pełnomocnik powoda oraz pozwana zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy.

(pismo procesowe k.16-18; pismo procesowe k. 49-50, protokół rozprawy k. 68)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2018 roku sporządzona została Ramowa umowa pożyczki nr (...), między C2 (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a B. G.. Przedmiotem umowy było określenie zasad, na jakich pożyczkodawca i pożyczkobiorca będą zawierać umowy pożyczki, co zgodnie z definicją umowy pożyczki oznaczało jakiekolwiek umowy pożyczki zawarte pomiędzy pożyczkodawcą a pożyczkobiorcą oraz uzgodnienie indywidualnych warunków umowy. W umowie ustalono, że pożyczkę uważa się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na rachunku pożyczkobiorcy (§ 2 ust.2). Umowa stwierdzała, że aby zarejestrować się na stronie internetowej, otworzyć konto użytkownika i zawrzeć umowę pożyczki, pożyczkobiorca musi spełnić określone w § 3.1 kryteria, m.in. pożyczkobiorca musiał dokonać przelewu weryfikacyjnego lub dokonać weryfikacji za pomocą usługi (...), przejść pozytywną weryfikację oraz uzyskać pozytywną ocenę zdolności kredytowej, zawrzeć z pożyczkodawcą umowę pożyczki na zasadach określonych w Ramowej umowie pożyczki. Umowa stanowiła również, że umowa pożyczki wchodzi w życie w momencie, w którym pożyczkodawca podejmuje decyzję o udzieleniu pożyczki i poinformuje o tym pożyczkobiorcę w sposób i w trybie określonym w Ramowej umowie pożyczki. Pożyczkodawca wypłaca pożyczkę pożyczkobiorcy, przelewając ją na rachunek pożyczkobiorcy, od razu po wejściu w życie umowy pożyczki. Wraz z dokonaniem przelewu uznaje się, że pożyczkobiorca otrzymał pożyczkę (§ 9 umowy).

Sporządzony został formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego. W dniu 14 maja 2018 r. sporządzone zostało również przez powoda potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki nr (...) oraz potwierdzenie wykonania transakcji wypłaty środków.

(ramowa umowa pożyczki k. 27-33, potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki (...) k. 34-34v, formularz informacyjny k. 35-37, potwierdzenie wykonania transakcji- k. 38,39)

W dniu 5 lipca 2019 roku C2 (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności, obejmującej wierzytelności wymienione w załączniku nr 1 do umowy (§2.1). We wskazanym załączniku oznaczono: imię, nazwisko, PESEL, numer pożyczki i datę zawarcia umowy, tj. „B. G. (...) 2018-05-14”. Brak jest kwotowego oznaczenia wierzytelności będącej przedmiotem przelewu.

W umowie cesji wskazano również, że nabywca zapłaci na rzecz zbywcy wskazaną w umowie cenę nabycia w terminie 7 dni od daty zawarcia umowy (§2.2.). Zgodnie z warunkami zawartymi w umowie, przeniesienie wierzytelności ze zbywcy na nabywcę nastąpić miało z dniem wpływu ceny nabycia na rachunek bankowy zbywcy (§2.4.). W terminie 7 dni od wpływu ceny nabycia zbywca miał przekazać nabywcy pisemne oświadczenie zbywcy zawierające informację o kwocie oraz dacie wpływu ceny nabycia pakietu wierzytelności (§2.5). Zbywca miał nadto zawiadomić dłużników o dokonaniu cesji wierzytelności w terminie 14 dni od dnia wpływu ceny nabycia (§2.13).

W aktach sprawy brak jest dowodu wpłaty ceny nabycia pakietu wierzytelności (§ 2 pkt 2-4 umowy), nie ma również pisemnego oświadczenia zbywcy skierowanego do nabywcy – powoda zawierającego informację o kwocie oraz dacie wpływu ceny nabycia pakietu wierzytelności (§ pkt 5 umowy) a także brak jest skierowanego do pozwanej zawiadomienia o przelewie wierzytelności sporządzonego przez cedenta (§ 2 pkt 13 umowy).

(umowa cesji wierzytelności k. 21-23; okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których w ocenie Sądu prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) S.A. z siedzibą w W. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej B. G. wynikająca z zawartej przez pozwaną w dniu 14 maja 2018 roku umowy pożyczki nr (...), nadto że przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem.

Zawodowy pełnomocnik powoda wprawdzie złożył do akt potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię umowy cesji wierzytelności z dnia 5 lipca 2019 roku jednakże nie złożył do akt potwierdzenia dokonania zapłaty ceny nabycia (ani co najmniej oświadczenia zbywcy o takowym uiszczeniu), co było warunkiem przeniesienia nabywanych wierzytelności na rzecz nabywcy.

Podkreślić jeszcze raz należy, że zgodnie z § 2 ust. 2 umowy cesji nabywca zobowiązany był do zapłaty na rzecz zbywcy wskazanej w umowie ceny nabycia w terminie 7 dni od daty zawarcia umowy, a samo przeniesienie wierzytelności ze zbywcy na nabywcę nastąpić miało dopiero z dniem wpływu ceny nabycia na rachunek bankowy zbywcy (§ 2 ust 4 i 5). Przeniesienie tytułu prawnego do wierzytelności objętych umową cesji miało nastąpić pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez nabywcę na rzecz sprzedawcy ceny umownej nabycia w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy. Nadto w terminie 7 dni od wpływu ceny nabycia zbywca miał przekazać nabywcy pisemne oświadczenie zawierające informację o kwocie oraz dacie wpływu ceny nabycia pakietu wierzytelności. Zbywca miał także zawiadomić dłużników o dokonaniu cesji wierzytelności w terminie 14 dni od dnia wpływu ceny nabycia (§ 2 ust.13 umowy).

Wykazanie, że doszło do uiszczenia ceny nabycia, a także przedstawienie oświadczenia zbywcy o uiszczeniu ceny nabycia pakietu wierzytelności, czy wykazanie iż zbywca w terminie 14 dni zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności było niezbędne do wykazania skuteczności przelewu wierzytelności, zwłaszcza wobec kategorycznego stanowiska pozwanej, która od początku, wnosząc o oddalenie powództwa, jednocześnie zaprzeczała wszystkim twierdzeniom pozwu, kwestionowała legitymację czynną powoda.

Do akt sprawy powód nie złożył jednak żadnego dokumentu, który dowodziłby spełnienia powyższego warunku, brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż do przeniesienia tytułu prawnego do wierzytelności rzeczywiście doszło.

Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt choć niepotwierdzone za zgodność z oryginałem: zawiadomienie o cesji sporządzone przez powoda (nabywcę a nie jak w umowie zbywcę), czy wezwanie do zapłaty z dnia 18 lipca 2019 roku, które co najwyżej mogłyby być potraktowane wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Podkreślić jednak należy, że formalna moc dowodowa takiego dokumentu prywatnego, jak stanowi art. 245 k.p.c., ograniczałaby się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie zawarte w jego treści. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budziłyby wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia odpowiednimi dokumentami źródłowymi jest niewystarczająca do przyjęcia zasadności powództwa. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń - dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Zauważyć jeszcze należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanych pism stronie pozwanej, ale choćby dowodu ich wysłania (nadania).

Wobec powyższego przedstawione przez powoda dokumenty nie stanowią dowodu na fakt skutecznego nabycia przez niego wierzytelności względem pozwanej od C2 (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., z uwagi na to, iż z dokumentów złożonych do akt sprawy przez zawodowego pełnomocnika nie wynika by cesjonariusz w istocie uiszczył cenę nabycia i spełnił się warunek zawieszający przejścia wierzytelności na jego rzecz.

Jedynie na marginesie, wobec przyjęcia że nie doszło do skutecznego przelewu wierzytelności, wskazać należy, że nie budzi wątpliwości również kwestia, że wierzytelność będąca przedmiotem przelewu powinna być co do zasady w umowie cesji oznaczona poprzez wskazanie świadczenia (i jego przedmiotu), jak również stosunku prawnego, w ramach którego ma ono zostać spełnione (por. W. Kurowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna (art. 353-534), red. M. Frasz, M. Habdas, Warszawa 2018, art. 509). Ponieważ wierzyciel jest uprawniony do przeniesienia tak ogółu swoich uprawnień, jak i ich części, zasadnym jest wskazanie, jak w sprawie, konkretnej, przelewanej kwoty wierzytelności. W przedmiotowej sprawie oświadczenie cedenta nie precyzuje co składa się na zadłużenie dłużnika i jaka jest jego wysokość, w umowie cesji brak jest takiego zapisu a z Załącznika nr 1, z którego ma wynikać wykaz wierzytelności objętych umową, oznaczono jedynie osobę dłużnika, numer umowy pożyczki i datę jej zawarcia bez jednoczesnego wartości kwoty wierzytelności.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej, nadto że nabył ją w tej konkretnej wierzytelności. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

Z całą stanowczością należy jednak jeszcze raz podkreślić, że obowiązkiem procesowym każdego powoda jest wykazanie swojej legitymacji procesowej czynnej. W przypadku, gdy powód nie jest pierwotnym wierzycielem obowiązek ten aktualizuje się ze szczególną mocą bowiem nie może być żadnych wątpliwości, w świetle przedstawionych sądowi dowodów, że powód w istocie skutecznie nabył dochodzoną wierzytelność i w konsekwencji ma legitymację procesową czynną do wytoczenia powództwa dotyczącego nabytej wierzytelności. Szczególną starannością muszą wykazywać się w omawianym zakresie podmioty, które w ramach prowadzonej działalności na masową skupują wierzytelności pieniężne. Z uwagi na charakter i zakres prowadzonej działalności winni oni w sposób niewątpliwy wykazać, że nabyli ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie powód nie uczynił.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd oddalił powództwo w całości.